

Comedy > Han Solo legt de wonden bloot in 'Multikul'

Humor als heelmeester

GENT • Twee jaar geleden profileerde Han Coucke alias Han Solo zich als de eerste extreem rechtse komiek van Vlaanderen. Met enige ironie uiteraard, maar hij zette wel de deur open om het heikle thema racisme aan te kaarten.

Met zijn eerste show *Racist* was het misschien nog te veel gimmick, te veel het type-tje van de racist, maar Han Solo's tweede show is een stuk doorwrochter en stemt tot nadenken. Over racisme, ja. Maar misschien nog meer over de ontevreden mens, de mens die het allemaal zo goed niet meer weet.

In *Multikul* gooit Han Solo letterlijk de

rugzak, de bagage die zijn typetje was, van zich af. "Ik weet wel dat iedereen zegt: 'Han Solo, ge zijt een linkse komiek die een rechts typetje speelt', maar ik ben geen typetje. Ik doe alleen maar alsof, om de linkse culturele ratten te verschalken." Het geeft aanleiding tot een absurde vertelling over benefietvoorstellingen en krakers die een cultuurcentrum bezetten.

Multikul legt op die manier schrijnende waarheden bloot. Bijvoorbeeld dat de culturele sector in Vlaanderen een intellectueel links bastion is. "Ik heb gezegd (tegen de cultuurhuizen): 'Het is goed. Ik kom spelen bij jullie, maar alleen als er geen allochtonen in de zaal zitten.' En kijk: ik zie er geen." Touché! En dan valt er een ongemakkelijke stilte bij het publiek. We zitten op het moment van de première bij de Vieze Gasten, nochtans gelegen in een van de meest multiculturele buurten van Gent, de Brugse Poort. De enige allochtoon van de avond staat op het podium - de Turkse Limburger Erhan Demirci - en werd door

Han zelf uitgenodigd als voorprogramma.

Han Solo weet de zaal slim te bespelen: het moederskindje uit *Racist* is een grote jongen geworden, met een Afghaanse vrouw, een kind op komst en een dementere moeder tot last. Waar sta je dan met je culturele identiteit? Wat zeg je tegen je kind als het vraagt: wat is dat, onze Vlaamse cultuur? 'Les Lacs du Connemara', een Frans nummer over een Iers meer dat door de boxen schalt op onze huwelijksfeesten? En wat met de culturele identiteit van Romazigeuners? Het is toch normaal dat we ze steeds weer wegsturen, want anders hebben we geen respect voor hun zwerfcultuur. Extreem rechts heeft zo zijn eigen logica, toont Han Solo.

Gevoelige snaar

Hij schuwt ook de gevoelige snaar niet, als hij het heeft over zijn demente moeder en de grote verdwijntruc die onze cultuur op bejaarden toepast ("Steek ze in een tehuis!").

FOTO THOMAS DE BRUYNE

■ Han Solo borstelt een raak portret van de vertwijfelde, ontevreden mens.

Het is een emotioneel betoog dat hij vervolgens countert met kakgrappen over bejaarden. Het geeft aanleiding tot een sterk staaltje metacomedy over 'correcte humor en de

goede smaak' ("Ja, jullie vinden Wouter Deprez waarschijnlijk beter"). Han Solo profileert zich als de misnoegde komiek die hunkert naar appreciatie, maar die zich vooral eenzaam voelt met zijn twijfels en een zondebok zoekt.

Toegegeven, er zitten ook mindere fragmenten in *Multikul*: zijn secuur opgebouwde geloofwaardigheid heeft er geen baat bij wanneer hij vertelt hoe hij zijn vrouw kocht op de markt in Afghanistan en nu hun Vlaams huis heeft omgebouwd tot een zandbak opdat ze zich thuis zou voelen. Ook de flauwe publieksinteractie waarbij hij een vrouw een doek over het hoofd gooit, biedt weinig meerwaarde. Maar los daarvan is *Multikul* een bijzonder raak en accuraat portret van de vertwijfelde, ontevreden mens die in een bepaalde partij zijn heil zoekt of in een alwetend boek, religie.

Han Solo legt niet de vinger op etterende wonden, maar ontbloot ze. Iedereen weet dat ze zo het best genezen: *Multikul* is humor als heelmeester. (LILA)